RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 124.381 van 17 oktober 2003
in de zaak A. 112.590/X-10.653.

In zake : 1. Sven SOCQUET,
2. Petra BEX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat J. DEVOS,
kantoor houdende te 3001 HEVERLEE,
Sint-Lambertusstraat 16

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van VLAAMS-BRABANT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. CELIS,
kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
Vital Decosterstraat 46 bus 6.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Sven SOCQUET en Petra BEX op 8 november 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 23 augustus 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant houdende verwerping van hun beroep ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven van 30 november 2000 waarbij hun de regularisatievergunning wordt geweigerd voor een raam in de achtergevel van een woning op een perceel gelegen te Leuven, Tessenstraat 11, kadastraal bekend Sectie F, nr. 1022t/deel;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL ;

Gelet op de beschikking van 10 december 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 13 juni 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. BASYN die, loco Advocaat J. DEVOS verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat A. DE SCHRYVER die, loco Advocaat A. CELIS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd F. DE BUEL;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verzoekende partijen op 13 oktober 2000 een aanvraag indienen tot regularisatie van een raam; dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven op 30 november 2000 deze aanvraag tot regularisatie weigert; dat de verwerende partij op 23 augustus 2001 het hoger beroep van de verzoekende partijen tegen deze weigeringsbeslissing van 30 november 2000 verwerpt; dat dit de bestreden beslissing is; dat verzoekende partijen zelf aangeven dat hen een weigering van vergelijk d.d. 25 juli 2001, ter kennis werd gebracht; dat aldus vaststaat dat het in artikel 158, § 2, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna : D.R.O.) - zoals het van toepassing was op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing - bedoelde certificaat niet werd opgesteld;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord bij exceptie onder meer aanvoert dat overeenkomstig artikel 159 D.R.O. de vergunningverlenende overheid een gebonden bevoegdheid heeft, dat indien geen certificaat wordt opgesteld, geen regularisatievergunning kan worden verleend, dat derhalve het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen een weigering van de regularisatievergunning na weigering van vergelijk, zoals in casu het geval is, niet ontvankelijk is wegens het gemis aan het rechtens vereiste belang;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord repliceren dat de bestendige deputatie geen gebonden bevoegdheid heeft, dat tengevolge van de decreetswijziging van 8 maart 2002 "in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, de overheid, die na een vernietigingsbeslissing vanwege de Raad van State, opnieuw uitspraak zou moeten doen over de regularisatieaanvraag, gelet op de decreetswijziging, wel degelijk zal kunnen beslissen tot toekenning van een regularisatievergunning, ondanks de aanwezigheid van een weigering van vergelijk en dus ongeacht het al dan niet aanwezig zijn van het certificaat", dat de door de verwerende partij aangehaalde wetgeving achterhaald is en de Raad van State wel degelijk kan oordelen omtrent het voorliggend beroep;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun laatste memorie aan hun eerder betoog inzonderheid toevoegen dat te dezen onterecht is beslist tot een weigering van het vergelijk en de niet-verlening van het certificaat wat ze argumenteren aan de hand van verschillende wettigheidskritieken gericht tegen de weigering van vergelijk; dat zij voorts stellen dat hun belang ligt "in de mogelijkheid een beter resultaat te verkrijgen (de toekenning van het vergelijk en het certificaat)", dat ze een belang hebben "hoger beroep" in te stellen tegen de "willekeurige niet-toekenning van vergelijk en certificaat", dat ze "wegens de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel bij het weigeren van het vergelijk en certificaat, dan ook belang hebben beroep in te stellen bij de Raad van State", dat ze ook belang hebben hoger beroep in te stellen teneinde de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan te klagen, dat het niet kan dat "één enkele persoon, de stedenbouwkundig inspecteur (...) ongemoeid een beslissing kan vellen van weigering van vergelijk, die dan de rest van de administratieve procedure helemaal bepaalt"; dat zij voorts doen gelden dat thans het verkrijgen van een regularisatievergunning niet meer is gekoppeld aan een voorafgaand vergelijk en certificaat, dat de nieuwe regeling vervat in het wijzigingsdecreet van 8 maart 2002, dat het certificaat afschafte, van toepassing is op de voorliggende regularisatieaanvraag, dat door de nietigverklaring van de bestreden beslissing een situatie ontstaat die voor verzoekende partijen kan leiden tot een beter resultaat, dat deze potentialiteit volstaat;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie aan de eerdere uiteenzetting niets wezenlijks toevoegt;

Overwegende dat de bestreden beslissing de weigering van een regularisatievergunning betreft; dat krachtens artikel 159, eerste lid, D.R.O., zoals het van toepassing was op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring, een regularisatievergunning slechts kon worden verleend na het opstellen van het certificaat bedoeld in het op dat ogenblik geldende artikel 158, § 2, D.R.O.; dat niet blijkt dat op dat ogenblik aan de door voornoemd artikel 159, eerste lid, D.R.O. opgelegde voorwaarde was voldaan; dat aldus de bevoegde vergunningverlenende overheid hoe dan ook de gevraagde regularisatievergunning moest weigeren omdat de alsdan geldende dwingende bepaling van artikel 159, eerste lid, tweede zin, D.R.O. zich ertegen verzette dat de regularisatievergunning werd verleend zo het vereiste certificaat niet voorlag; dat de verzoekende partijen derhalve op het ogenblik van het instellen van het beroep tot nietigverklaring geen belang hadden bij de vernietiging van de bestreden beslissing; dat, aangezien een verzoeker reeds moet doen blijken van het rechtens vereiste belang op het ogenblik van het instellen van de vordering, de omstandigheid dat de aangehaalde regelgeving op het ogenblik van het sluiten der debatten was vervangen, derwijze dat het voorleggen van een certificaat niet langer is vereist voor het verkrijgen van een regularisatievergunning, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij hierdoor het vereiste belang bij het beroep verwerft; dat de omstandigheid dat, naar de verzoekende partijen betogen, de weigering van het vergelijk onwettig zou zijn, de verzoekende partijen geen belang verschaffen bij het voorliggend beroep waarvan het voorwerp niet is de voornoemde weigering, onafgezien van de vraag overigens of deze weigering van vergelijk niet definitief en derhalve in rechte onaantastbaar is en los van de vraag of de Raad wel bevoegd zou zijn om zich uit te spreken over deze weigering tot vergelijk; dat tot slot de potentialiteit dat door de nietigverklaring van de bestreden beslissing een situatie ontstaat die voor de verzoekende partijen kan leiden tot een beter resultaat, betrekking heeft op de gevolgen eigen aan elk vernietigingsarrest, maar niet inhoudt dat de verzoekende partijen door het betrachten van dat gevolg, een belang hebben of verwerven bij het beroep; dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Het beroep wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien oktober 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. TRUYENS. **G. DEBERSAQUES.**